

Ο ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Τριμηνιαία έκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ ΣΤ'

Μάιος 1984

Ἀρ. Φύλλου 27

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝ ΔΙΩΓΜΩ

Τί λέγουν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ Ἱστορία διὰ τὶς «ποινὲς» τῶν καινοτόμων καὶ κακοδόξων ποιμένων.

Πρωί τῆς 14ης Ἀπριλίου 1926 μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο. Ἡ πλατεία Μητροπόλεως ἔχει γεμίσει μὲ ποικίλο πλῆθος ἀνθρώπων ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, γέροντες, μοναχοὺς, μοναχές, οἱ ὅποιοι συζητοῦν ζωηρὰ χειρονομώντας καὶ κυττάζοντας πρὸς τὴν ὁδὸν Φιλοθέης, ὅπου καὶ τὰ γραφεῖα τῆς Συνόδου. Σὲ λίγο θὰ ἐδικάζοντο ἀπὸ τὸ Συνοδικὸ Δικαστήριον 4 Μοναχὲς τῆς Ἱ. Μονῆς Κεχροβουνίου Τήνου, ἡ ἡγουμένη καὶ τρεῖς ἀδελφές, διότι ἐσυνέχιζαν νὰ μὴ δέχονται τὴν καινοτομία τοῦ παπικοῦ Καλενδαρίου. Ὅλο σχεδὸν τὸ Μοναστήριον εἶχε ἀκολουθήσει τὴν ἡγουμένην στὴν ὁμολογία τῆς, ἀλλὰ οἱ συνοδικοὶ θὰ ἐδικάζαν μόνον αὐτές, σάν «πρωταγωνίστριες τῆς ἀντιδράσεως».

Σὲ λίγο κατέφθασαν καὶ οἱ ἑπτὰ συνοδικοὶ ποὺ θὰ συγκροτοῦσαν «τὴν ἱερὰν ἐξέτασιν» τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν ἔτει 1926 κατὰ 4 Μοναχοῦσιν! Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ὁ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1923 ἐκλεκτός, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

Μόλις εἰσιῆλθε τελευταῖος εἰς τὴν αἴθουσα ὁ Πρόεδρος, ἕνας ἐκ τῶν ἐπισκόπων προέτρεψε τὶς Μοναχές νὰ θάλλουν μετάνοια στὸν Μακαριώτατο. Ἡ ἀπάντησις ἦλθε ἀπὸ τὴν Μοναχὴ Εὐπραξίαν: — Θεωροῦμε ὅτι προτιμώτερον εἶναι ν' ἀρχίσει ἡ δίκη τὸ συντομώτερον ἡμεῖς μετάνοια σὲ καινοτόμους ἀρχιερεῖς δὲν θάζουμε.

— Τί ἡμερομηνία ἔχουμε σήμερα; ρώτησε ὁ Πρόεδρος ἀρχίζοντας τὴν δίκη. — Πρώτη Ἀπριλίου, τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἀπήντησαν ἀμέσως οἱ κατηγορούμενες. Οἱ σύνοδοι χαμογέλασαν. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Πρόεδρος ἐλαφρὰ ταραγμένος τοὺς ἀνέπτυξε τοὺς λόγους τῆς ἀλλαγῆς καὶ τὶς ἐκάλεσε νὰ ξεχάσουν «τὰ παλιὰ ἡμερολόγια καὶ τὰ τοιαῦτα». Τότε ἡ Γερὼντισσα Μελάνη δὲν ἄντεξε καὶ ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὰ ράσα της τὸ Πηδάλιο, καὶ μὲ φωνὴ παρρησίας εἶπε: — Πῶς θέλετε ν' ἀκολουθήσω τὸν νεωτερισμὸ αὐτόν, ἀφοῦ τοῦτο ἐδῶ τὸ Ἱερὸ Πηδάλιο ἀναφέρει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν τὸν θέλει;

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Πρόεδρος ἔκανε διάλειμμα τῆς

δίκης. Τότε διάφοροι ἐπιτήδριοι, γνωστοὶ καὶ ἀγνωστοὶ, κατάφεραν νὰ πείσουν τὴν ἡγουμένην νὰ ζητήσῃ, συγγνώμην καὶ νὰ ἐπανεέλθῃ στὴ Μονή, πράγμα ποὺ δυστυχῶς ἐκείνη, μετὰ ἀπὸ δισταγμούς, τὸ ἀπεδέχθη. Ἔτσι μὲ τὴν ἐπανάληψιν τῆς δίκης, ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου ἀφοροῦσε μόνον τὶς τρεῖς Μοναχές, Εὐπραξίαν, Μελάνην καὶ Κασσιανήν. Τὴν ποιήν τους, ἡ ὁποία ἦταν ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν, ἀπήγειλε σὲ νεκρικὴ σιγὴ τοῦ ἀκροατηρίου ὁ καινοτόμος ἀρχιεπίσκοπος μετὰ στόμφου: ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ, δηλαδὴ τοῦ λοιποῦ θὰ ἐθεωροῦντο «ἀποβεβλημένοι ὄχι μόνον τῶν μοναχικῶν τάξεων καὶ γεγυμνωμένοι παντὸς σχήματος, ἀλλὰ καὶ ἀποκεκομμένοι τῆς Ἐκκλησίας», ὡς ἔλεγε τὸ σχετικὸν ἔγγραφο.

Στὸ ἄκουσμα τῆς ποινῆς οἱ Μοναχές σταυροκοπήθηκαν καὶ ψιθύρισαν: Σ' εὐχαριστοῦμε Κύριε, ποὺ μᾶς ἀξίωσες νὰ ζήσουμε αὐτὴ τὴ μεγάλη στιγμή! Σὲ λίγο βγήκαν ἀπὸ τὸ κτίριον τῆς ὁδοῦ Φιλοθέης ἡρεμὲς καὶ χαριέστατες, ἐνῶ τὸ πλῆθος ποὺ τὶς περίμενε ἀπ' ἔξω ἠσπάζετο τὰ ράσα καὶ τὰ χέρια τους! Γιά μιὰ ἀκόμην φορά ὁ φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ λαὸς τὸν Θεοῦ, εἶχε νικήσει. Γιά τὸν λαὸν αὐτόν, ἡ Μοναχὴ Κασσιανὴ (Κώνστα), Μελάνη (Μινάρδου) καὶ Εὐπραξία (Φιλιππίδου) ποὺ «ἀφωρίσθηκαν» γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ τοὺς σχισματικούς, θὰ τιμῶνται σάν ὁμολογήτρια ἀπὸ τὴν μαρτυρικὴ Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν στοὺς αἰῶνες.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἐδῶ, ὅτι ἀπὸ τοὺς συνοδικοὺς δικαστάς, ὁ μὲν Ἡλείας Ἀντώνιος καθηρέθῃ ἀργότερον ὡς κομμουνιστής, ὁ Χίου Παντελεήμων δὲν ἔλυσε, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ψυχωρραγῶν ἐκαλοῦσε ἀγωνιδῶς τὸν ἅγιον ποιμενάρχην τῶν Παλ/τῶν κυρὸν Χρυσόστομον Καθουρίδην, τὸν ὅποιον εἶχε καθαιρέσει καὶ ἐξορίσει, νὰ «συγχωρεθῶν», ὁ δὲ Τήνου Ἀθανάσιος ἀπέθανε μετὰ τριετίαν εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν ἀπὸ ἀνίατη ἀσθένειας. Ἀντιθέτως αἱ ὁμολογήτρια Μοναχαὶ ἐκοιμήθησαν ἐν πολλῇ εἰρήνῃ, μὲ πλήρη διάλυσιν τοῦ σώματός των καὶ μὲ δόξα στίλβοντα κατὰ τὴν ἀνακο-

μιδήν των, εις απόδειξη ότι ο άδικος άφορισμός έκ μέρους των νεωτεριστών επέστρεψε εις τας κεφαλάς των, κατά τους λόγους των άγιων της Έκκλησίας μας. (Πρβλ. Τά Πάτρια, 1979, σ. 31 έξ.).

Παλαιόν τὸ κακόν.

Ό κατά της άληθείας διωγμός υπό των έργατων του ψεύδους και της πλάνης έχει πολύ παλαιάν ιστορίαν. Από την εποχή του Κυρίου μας, όταν οι Γραμματεῖς και Φαρισαῖοι είδαν ότι δέν κατώρθωσαν νά έμποδίσουν τόν λαόν από τοῦ νά παρακολουθεῖ καί θαυμάζει τήν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, καί έπειδή δέν μπόρεσαν διά τοῦ διαλόγου ν' άποδείξουν τόν Κύριον λαοπλάνον, ὡς ήθελαν, κατέφυγαν εις τήν θίαν. Ἀπεφάσισαν δηλαδή «νά γένηται άποσυνάγωγος» ὅποιος ὁμολογήσει τόν Ἰησοῦν ὅτι εἶναι ὁ Χριστός. Μὲ άλλα λόγια τόν άφώριζαν, ὥστε νά μή έχει δικαίωμα νά συμπροσευχηθῇ μέ τους άλλους χωριανούς του εις τήν συναγωγήν, οὔτε νά προσφέρει θυσίαν εις τόν Ἰαόν των Ἱεροσολύμων κλπ.

Πάρά ταῦτα ἡ ἔλξη της άλήθειας δέν τους άφηνε. Χιλιάδες Ἰουδαῖοι, ζῶντος τοῦ Κυρίου, αλλά καί μετὰ τὸ κήρυγμα των Ἀποστόλων, άρχισαν νά γίνωνται Χριστιανοί, χλευάζοντες τίς κατάρεις των Φαρισαίων καί τους άφορισμούς των. Καί τοῦτο διότι «ἡ άλήθεια μεγάλη καί ισχυροτέρα παρά πάντα». ("Εσδρας, Α', 4, 35). "Εκτοτε, καί μάλιστα μετὰ τήν παύση των διωγμῶν, ἡ ποικίλη κακοδοξία των διαφόρων αίρετικῶν άρχισε νά πολεμᾷ δυνατὰ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. "Ανδρες ποῦ λαλοῦσαν διεστραμμένα καί δὲ «εφείδοντο» τοῦ ποιμνίου, ὅπου ἔβλεπαν ὅτι ἡ πλάνη καί αλρεσή τους εὔρισκε αντίδραση από τὰ γνήσια της Ἐκκλησίας τέκνα, εφήρμοζαν τήν θίαν καί τόν διωγμόν προκειμένου νά επικρατήσουν.

Α') "Ετσι όταν ὁ πατριάρχης Κων/λεως Νεστόριος (δ' αἰών) άρχισε νά κηρύττει θλάσφημα κατά της Θεοτόκου, άμέσως κληρός καί λαός διεμαρτυρήθησαν δημοσίαι, διακόψαντες πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν, προτοῦ κᾶν νά συνέλθῃ σύνοδος διά νά τόν κρίνει. Ὁ Νεστόριος ἀντέδρασε δι' άφορισμῶν, καθαιρέσεων, μαστιγώσεων, φυλακίσεων, χωρίς ὅμως νά κατορθώσει τίποτα (Σπ. Μήλια, Πρακτικά Συνόδων, Α' σ. 442 έξ.). Καί τοῦτο, διότι άγρυπνοῦσαν άλλοι καλοὶ ποιμένες, οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν μέ ζήλον καί αὐταπάρνηση νά συμμαχήσουν μέ τὸ εὐσεβὲς ποιμνιον καί νά καθαιρέσουν ἐν συνεχείᾳ τόν ὕβριστὴν της Παναγίας (MANSI, 4, 1081 έξ.).

Β') Τὸ ἴδιο ἔγινε ἀργότερα, μέ τήν περίπτωση τοῦ αἱίου Χρυσόστομου. Ὁ ἐχθρὸς τοῦ αἱίου, Θεόφιλος Ἀλεξανδρείας, ἤλθε εις τήν Κων/λιν καί συνεργάσθηκε μέ φανερούς ἀντιπάλους τοῦ καλοῦ ποιμένος καί ὅλοι μαζί συνεκρότησαν μίαν σύνοδον καί καθήρεσαν τόν αἱιον, χωρίς νά ὑπάρχει ὁ παραμικρὸς λόγος. Οἱ ὀρθόδοξοι ὅμως της Κων/λεως δέν ἐλογάριασαν τήν ἄδικον ἀπόφασιν της ληστρικῆς αὐτῆς συνόδου καί ἐβεβαίωσαν τόν Βασιλέα ὅτι «Ἰωάννης οὐ καθήρηται». Τὸ ἴδιο ἔπραξε καί ὁ πάπας Ρώ-

μης Ἰννοκέντιος, άπορρίψας τήν ἄδικον ἀπόφασιν της συνόδου ἐκείνης. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν οἱ μέν ἐχθροὶ τοῦ αἱίου νά κατασυχυνθοῦν, αὐτὸς δὲ νά λαμπρυνθεῖ ἐτι περισσότερον.

Γ') Τήν εποχὴν της εἰκονομαχίας (8ος αἰών) ὅλοι σχεδόν οἱ ἐπίσκοποι τοῦ Βυζαντίου ἠκολούθησαν τὸν εἰκονομάχον αὐτοκράτορα καί ἐδιώξαν τους ὅλους ὀρθοδόξους κληρικούς καί λαϊκοὺς ποῦ ἀντεστάθησαν στήν αἵρεσίν τους. Ἐπειδὴ ὁ αἱιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς διά ἰσχυρῶν λόγων του ἐπολέμησε τήν κακοδοξία, στήν σύνοδο ποῦ ἔκαναν οἱ εἰκονομάχοι τὸ 754 τὸν ἀναθεμάτισαν μέ τους ἐξῆς λόγους: «Μανσοῦρ τῷ κακῶν ὡμῶ καί σαρακηνόφρονι, ἀνάθεμα. Τῷ εἰκονολάτρῃ καί φαλσογράφῳ Μανσοῦρ, ἀνάθεμα. Τῷ της ἀσεβείας διδασκάλῳ καί παρερμηνευτῇ της θείας Γραφῆς, ἀνάθεμα». (MANSI, 13, 356). Τὸ ἴδιο ἔκαναν καί γιὰ τόν αἱιον Γερμανὸν Κων/λεως.

Δ') Τὸν 18ον αἰῶνα ἐπίσης στὸ Ἅγιον Ὅρος, μοναχοὶ μεγάλης ἀρετῆς καί παιδείας, ἀποκληθέντες ἀπὸ τους ἀντιπάλους τους χλευαστικῶς Κ ο λ λ υ θ ἄ δ ε ς, άφωρίσθηκαν αὐτοὶ καί οἱ ὀπαδοὶ τους ἀπὸ τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον ἀντικανονικῶς, καίτοι ἀκολουθοῦσαν πιστῶς τήν Ἱ. Παράδοση. Οἱ πνευματικοὶ ἀρχηγοὶ των Κολλυθαδῶν Μακάριος Κορίνθου καί Νικόδημος Ἀγιορείτης ἀγίασαν καί άλλων τὰ ὁστὰ εὐωδίασαν, ὡς τοῦ πνευματικοῦ τοῦ Ὁρους Παρθενίου, ἐνῶ άλλοι ἀνεδείχθησαν κορυφαῖοι διδασκαλοὶ τοῦ Γένους, ὡς ὁ Νεόφυτος Καυσοκαλυβίτης καί Ἀθανάσιος ὁ Πάριος.

Ε') Τὸ 1930, γιὰ νά ἔλθουμε στὶς ἡμέρες μας, ὁ Χρυσόστομος τιμωρεῖ καί πάλιν 9 Μοναχὲς της αὐτῆς Μονῆς Κεχροβουνίου. Τρεῖς μέν ἐξ αὐτῶν, τὰς Μοναχὰς Κ α λ λ ι σ τ ρ ἄ τ η ν, Π ε λ α γ ί α ν καί Μ α γ δ α λ η ν ἡ ν, ἐπειδὴ τὸν ἠλεγξαν σθεναρῶς κατά τήν δίκην (6 Ἀπρ. 1930), μέ ἀποβολή τοῦ μοναχικοῦ σχήματος, τὰς δὲ ὑπολοίπους ἐξ ἡ με ἐξορίαν εις διαφόρους Μονὰς της Χώρας, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἐπραγματοποιήθη.

ΣΤ') Ὁ αὐτὸς ἀρχ/πος μέ τήν σύνοδόν του τὸ 1935 καθήρεσε καί ἐξώρισε τὸν πρῶτον ἡγέτην των Παλ/των, τὸν πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομον Καβουρίδην, διότι ὁμοῦ μετ' άλλων δύο ἱεραρχῶν ἀπεκήρυξαν τήν καινοτόμον Ἐκκλησίαν τοῦ Παπαδοπούλου. Ἀδιαφορήσας οὗτος διά τὰς «καθαιρέσεις» των σχισματικῶν, ἐξηκολούθησε ἐπὶ μίαν εἰκοσαετίαν νά ποιμαίνει τὸ ποίμνιον των γνησίων Ὁρθοδόξων μετὰ πάσης πραότητος καί στοργῆς, προγνωρίσας καί τὸν θάνατόν του. († 1955).

Ζ') Τὸ δὲ 1974 τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον ἐπιβάλλει τήν ποινὴ της καθαιρέσεως καί τοῦ ἀποσχηματισμοῦ εις τὸν ἡγούμενον της Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου Ἀ θ α ν ἄ σ ι ο ν, ὡς ἐπίσης καί τὸν ἀποσχηματισμὸν εις τρεῖς συνεργάτας του Μοναχούς, τὸν Ἐ φ ρ α ἰ μ, Χ α ρ ῖ τ ω ν α καί Κ υ ρ ι α κ ὸ ν, λόγω της σθεναρᾶς των ἀντιδράσεως κατά της αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Σύνολον σχεδόν τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀντιδρᾷ διά τήν ἱερόσυλον αὐτὴν ἀπόφασιν τοῦ Πατριαρχείου, τὸν ἀποσχηματισμὸν, μέ ἀποτέλεσμα νά ματαιωθῇ ἡ ἐφαρμογὴ του.

Ἀπὸ τὰ ὀλίγα παραδείγματα ποὺ ἀναφέραμε γίνε-
ται ὀλοφάνερο ὅτι ὅπου ὑπάρχει θία, ἐκεῖ συντρο-
φία εἶναι τὸ ψεῦδος καὶ ἡ κακοδοξία. Ὁ Χριστὸς εἶπε:
«ὅστις θέλει» οἱ σχισματικοὶ νεοημερολογεῖται τὸν δι-
ορθῶνουν καὶ διὰ τῆς θίας φωνάζουν: «Θέλεις δὲν θέ-
λεις θὰ μὲ ἀκολουθεῖς, διαφορετικὰ θὰ σὲ ἀφορίσω,
καθαίρεσά καὶ μὲ συνεργασία τοῦ Καίσαρα θὰ σὲ ἐ-
ξορίσω!» Ἴδου οἱ καρποὶ τῆς καινοτομίας καὶ κακο-
δοξίας: διαστροφή τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ πνεύματος
τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ ὁποῖος δι' αὐτῶν θλασφηνεῖται
ἐνώπιον ἐθνικῶν καὶ αἰρετικῶν στὶς ἡμέρες μας.

Αἱ «ποιναι» τῶν ψευδοποιμένων κρινόμεναι ὑπὸ τῶν ἀγίων.

«Ὡςπερ ὄρνεα πέτονται καὶ στρουθοί, οὕτως ἀρά-
ματαία οὐκ ἐπελεύσεται οὐδενί». (Παροιμ. 26, 2). Αὐ-
τὰ λέει ἡ Ἁγ. Γραφή περὶ τῶν ἀδίκων ἀφορισμῶν καὶ
ποινῶν, τὰ ὁποῖα σημαίνουν, ὅτι «αἱ ἄδικοι ἀραὶ καὶ
ἀναθέματα», ὅπως λέει καὶ ὁ λαὸς μας «δὲν πιάνουν»,
ἔστω καὶ ἂν συνυφαίνωνται τεχνηέντως μὲ ἀγιογραφι-
κὰ ρητά. Ὁμοιάζουν κατὰ τὴν Γραφήν μὲ μαῦρα καὶ
γαμπῶνυχά ὄρνεα, τὰ ὁποῖα πεινῶντα πετοῦν ἀνὰ τοὺς
αἰθέρας, ἀλλὰ τελικῶς ἐπιστρέφουν εἰς τὴν κεφαλὴν
ἐκείνου, ὅστις τόσον ἀφρόνως ἐκφέρει αὐτάς. (Σπί-
θα, Ἰαν. 61).

Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ συμβαίνει διαφορετικὰ;
Ἀλλοίμονο ἂν τὸ Θεῖον ὑπηρετοῦσε τὰς ἀνόμους ἐπι-
θυμίας τῶν ἐπισκόπων. Ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεο-
παγίτης γράφει: «Τοὺς μὲν οὖν ἐνθέους ἱεράρχας, οὕ-
τω καὶ τοὺς ἀφορισμοὺς καὶ πάσας ταῖς ἱεραρχικαῖς
δυνάμεις χορηγῶν, ὅπως ἂν ἡ τελετάρχης αὐτοὺς θε-
αρχία κινήσῃ». Ἐρμηνεύον ταῦτα ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ
Ὁμολογητὴς γράφει: «Ἐάν παρὰ τὸν σκοπὸν ἀφορί-
σῃ ὁ ἱεράρχης, δὲν θὰ ἔχη σύμφωνον τὸ θεῖον κρίμα,
διότι μόνον ἐν συμφωνίᾳ μὲ τὸ Θεῖον πρέπει νὰ ἀφο-
ρίζῃ, καὶ ὅχι κατὰ τὸ θέλημά του». (Πηδάλιον, σ. 36).
Καὶ ὁ ἀτρόμητος ὁμολογητὴς τῶν θεανθρωπίνων ὁρ-
θοδόξων ἀληθειῶν, ὁ μέγας Θεόδωρος ὁ Στουδίτης,
προσθετεῖ: «Οὐδεμία ἐξουσία ἔχει δοθῆναι τοῖς ἱεράρ-
χες νὰ παραβαίνουσιν τοὺς ἱ. Κανόνες, παρὰ μόνον νὰ
συμφωνοῦν μὲ τὰ νομοθετηθέντα καὶ νὰ ἀκολουθοῦν
τὰ καλῶς προηγηθέντα. Καὶ τὸ νὰ δένουν καὶ νὰ λύ-
νουν, δὲν ἔχουν ἐξουσίαν νὰ τὸ πράττουν ὡς ἔτυχεν,
ἀλλὰ μόνον ὅταν εἶναι σύμφωνον μὲ τὸν γνώμονα τῆς
ἀληθείας». (P.G. 99, 985). Καὶ προσθέτουν αἱ Ἀπο-
στολικά Διαταγαί: «Ὡςπερ ἡ πεμπομένη εἰρήνη, μὴ
εὐροῦσα ἄξιον ὑποδοχέα, ἐπιστρέφει εἰς αὐτοὺς ποὺ
τὴν ἔστειλαν, ἔτσι, μᾶλλον δὲ καὶ πολὺ περισσότερον
ἢ κατάρρα, μὴ ὑπάρχοντος ἁγίου ἐκείνου πρὸς τὸν ὁ-
ποῖον ἐστάλη, λόγῳ τῆς ἀθωότητός του, ἐπιστρέφει εἰς
τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδίκως αὐτὴν ἀποστειλάντος» (Βιβλ.
Γ. κφ. ιε').

Ὁ δὲ ἅγιος Φώτιος γράφει: «Ἦτο κάποτε φοβε-
ρὸν τὸ ἀνάθεμα, ὅταν ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τοὺς κή-
ρυκας τῆς εὐσεβείας ἐναντίον τῶν ἐνόχων τῆς ἀσεβεί-
ας. Ἀφ' ὅτι δὲ ἡ ἀδιάντροπος τῶν ἀσεβῶν παραφρο-

σύνη, τὸ ἀνάθεμα τὸ ὁποῖον ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐπὶ
τῶν κεφαλῶν τῶν ἐζήτησαν νὰ γυρίσῃ αὐθαδῶς ἐναν-
τίον τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας,... τὸ
φρικτὸν αὐτὸ ἀνάθεμα κατήντησε παιχνιδί, μᾶλλον δὲ
καὶ τὸ προτιμῶν οἱ εὐσεβεῖς, ἐφ' ὅσον ἐκφέρεται ὑπὸ
τῶν ἀσεβῶν». (Πρὸς Ἰγνάντιον Κλαυδιουπόλεως).

Τὰ ἀνωτέρω ἐβεβαίωσε καὶ ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνοδος,
διακηρύξασα εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης, ὅτι τὸ
ἀνάθεμα τὸ ὁποῖον ἐξεφώνησαν οἱ 339 κακόδοξοι ἐ-
πίσκοποι ἐναντίον τοῦ ἁγίου Δαμασκηνοῦ καὶ λοιπῶν
εἰκονοφίλων πιστῶν, ἔμεινεν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν εἰς
τὸν αἰῶνα. «Τὸ γὰρ ἀνάθεμα δ' αὐτοῖ
ἐληρώθησαν ἐν αὐτοῖς μένει εἰς
τὸν αἰῶνα!» (MANSI, 13, 341).

Ποῖοι οἱ δικασταὶ τῶν ὁμολογητῶν τῶν Σπετσῶν.

Ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ 1924, διὰ τῆς ἐ-
φαρμογῆς τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τῆς αἰρέ-
σεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κατέστη σχισματικὴ. Ἐκτο-
τε ἡ Ἱεραρχία αὐτῆς δὲν παρέμεινε μόνο εἰς τὴν πτώ-
ση τοῦ ἀνωτέρω σχίσματος (ἀνεξαρτήτως ἂν τοῦτο
χαρακτηρίζεται ὡς δυνάμει ἢ ἐνοχὴ τοῦ δι' αὐτὸ τὴν
θαρύνει ἐξ ὀλοκλήρου), ἀλλὰ κοινωνοῦσα «ἀγαλλο-
μένω ποδί» μετὰ τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου καὶ τοῦ Πα-
τριαρχείου Μόσχας (παρὰ τὴν γενομένην ἀντικανoni-
κὴν ἄρση) τῶν ἀναθεμάτων μεταξύ Φαναρίου - Ρώ-
μης καὶ τὸ κοινὸν Πατήριον Μόσχας - Ρώμης) κατέ-
στη καὶ κοινωνὸς τοῦ αἰρετικοῦ Βατικανοῦ!

Συνεχίζουσα δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ 1924 ἀρξαμένη ἀντορ-
θόδοξον πορείαν τῶν Μεταξάκη - Παπαδοπούλου καὶ
διώκουσα δι' ἀφορισμῶν, καθαιρέσεων, ἐξοριῶν καὶ
ποικίλων ἄλλων θιασμῶν τοὺς εὐσεβεστάτους παλαιο-
ημερολογίτας, ποὺ ὡς γνήσια τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας
ἀνθίστανται στὴν αἵρεση τοῦ αἰῶνα μας, ἀπέδειξε ἐαυ-
τὴν σκοτεινὸν ὑπηρετὴν τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενι-
σμοῦ, κηρύττουσα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τοῦτον. Οἱ ἐπίσκο-
ποὶ τῆς διὰ τὴν ἀνωτέρω διαγωγὴν τῶν τυγχάνουν ἁ-
ξιοὶ καθαιρέσεως (MANSI 12, 1115) καὶ συνεπῶς οὐ-
δεμία «ποινὴ» τῶν κατὰ τῶν ὀρθοδόξως ἐνισταμένων
κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχει
τὴν παραμικρὰν σημασίαν καὶ θαρύνητα διὰ τοὺς «τι-
μωρημένους», ὡς ἐπίσης καὶ διὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ
κοινωνοῦν καὶ συνεργάζονται μετὰ τῶν ἀνωτέρω ὁμο-
λογητῶν, προσπαθοῦντες νὰ συγκρατήσουν ὅ,τι ἀπε-
μπολοῦν καὶ κρημνίζουν οἱ ἀνωτέρω ψευδεπίσκοποι.

Καὶ ὅτι τυγχάνουν ὄντως ψευδοποιμένες ἀποδει-
κνύεται καὶ ἀπὸ τὴν τελευταία τους συνοδικὴ ἀπόφα-
ση ἐναντίον τῶν ὁμολογητῶν τῶν Σπετσῶν, εἰς τὴν ὁ-
ποίαν, μεταξύ τῶν ἄλλων, μὲ περισσὴν θεατρικὴν ὑ-
ποκρισίαν ἰσχυρίζονται, ὅτι ἡ Ἑλλαδικὴ Ἱεραρχία
οὐδεμίαν «πανάρεσιν» ἀκολουθεῖ, οὐδὲ τυγχάνει «ἐ-
νοχος σχίσματος», καθόσον «τέτοια κατηγορία δὲν ἔ-
χει ἀπασχολήσει μηδεμίαν ἐκκλησιαστικὴν δικαστικὴν
ἢ ἄλλην ἀρχὴν ἢ ἀποδειχθεῖσαν ἢ ἔστω κατ' ἐνδειξιν
διαπιστωθεῖσαν ὅπωςδῆποτε ἐκ τῆς προκειμένης ἢ ἄλ-

λης τινός διαδικασίας»! Και όλα αυτά τα γράφουν προκειμένου ν' αποσείσουν τās ανωτέρω κατηγορίας τās όποιας σαφώς και τεκμηριωμένα ό Άρχιμ. π. Χρυσόστομος Σπύρου απήυθινε πρός τόν κ. Ίερόθεον και την Έκκλησίαν του.

Τήν όλως ύποκριτικήν των αὐτὴν άθωότητα και δη-
θεν άγνοιαν ξεγυμνώνει άνελέητα ένας νῦν σύμμαχος
του, ό όποιος σέ κατάσταση νηφαλιότητας έγραφε τó
1980: «Ούσιαστικά, τó 1965, έγινε ή άρση τής άκοι-
νωνησίας» μεταξύ Όρθόδοξων και Φράγκων, έγινε ά-
θόρυθα ή «ένωση» τών Έκκλησιών, σύμφωνα με τούς
παραπάνω ύπολογισμούς τών λατίνων τοῦ Βατικανοῦ
και τών Ούνιτών τοῦ Φαναρίου. Μετά από αυτό, θεω-
ρητικά Όρθόδοξοι και Φράγκοι εἶ-
μαστέ ένωμένοι σε μιá Έκκλη-
σία. Καί μπορούμε ελεύθερα νά έχουμε μυστηριακή
κοινωνία»!!! (Ί. Άθωνίτης, «Όρθόδοξος Τύπος» τής
5.9.80).

Τί έχουν ν' άπαντήσουν στά ανωτέρω οί καταφρο-
νηται τής Όρθοδοξίας; Πρέπει νά τó αντιληφθοῦν κα-
λώς ότι έπεςαν πλέον τά προσώπεια των, και ό Όρ-
θόδοξος λαός καθημερινώς και περισσότερο αντιστα-
θάνεται την εις θάρος τών δσίων των τελουμένην προ-
δοσίαν. Γι' αυτό άκριβώς δι' όλους τούς εύσεβείς πι-
στούς, ό άρχιμ. Χρυσόστομος Σπύρου και αί Μοναχάι
Έλισάβετ, Συγκλητική, Όλυμπιάς, Εύφημία Άνυσία,
Χριστονύμφη, Εύαγγελία, Χριστίνα, Χάρις Ιωάννα και
Θεοδότη τυγχάνουν όμολογηται τής πίστεως και άλη-
θινοί φρυκτωροί τών όρθοδόξων Παραδόσεων. Αί κατ'
αὐτῶν «ποιναί» τών καινοτόμων ποιμένων τής Έκκλη-
σίας τοῦ κ. Σεραφείμ ως πτηνά πετόμενα έπιστρέφουν
κατά τόν τής θείας Γραφής λόγον εις τās κεφαλάς
τῶν ιδίων.

Διά δέ την τόλμην τών έπισκόπων τοῦ Συνοδικοῦ
Δικαστηρίου νά τιμωρήσουν έστω και «στά χαρτιά
τους» διά τής άνυπάρκτου ποινης τοῦ άποσχηματισμοῦ
τόν π. Χρυσόστομον και την Ήγουμένην
Έλισάβετ (Βρονταμίτου) και τās Μοναχάς
Συγκλητικήν (Μέξια) και Όλυμπιά-
δα (Κολυβά), οί έπίσκοποι αὐτοί έγιναν σὺν τοίς
άλλοις και ίερόσυλοι, άποδείξαντες συγχρό-
νως τó μεσαιωνικόν σκότος πού έπικρατεῖ εις τά συνο-
δικά των γραφεΐα. Πώς άγνόησαν την έν προκειμένω
διδασχὴν τής Έκκλησίας, ή όποία άπαγορεύει τόν άπο-
σχηματισμόν τών μοναχῶν διά τοῦ 19ου Κανόνος τής
Ζ' Οικ. Συνόδου; Σχολιάζων τόν ανωτέρω Κανόνα ό
Καθηγητής τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου εις τó Πανεπιστή-
μιον Άθηνῶν κ. Κ. Μουρατίδης γράφει: «Οίαδήποτε
έπομένως διάταξις, άντιτιθεμένη εις τόν παρόντα Κα-

νόνα εἶναι άντικανονική και έν Έλλάδι άντισυνταγμα-
τική». Και καταλήγει ως έξης: «Κατόπιν τῶν ανωτέρω
φρονούμεν, ότι ή έπιβολή τής ποινης τοῦ άποσχηματι-
σμοῦ τοῦ μοναχοῦ και ή έπαναγωγή τούτου εις την
τάξιν τῶν λαϊκῶν εἶναι ΑΔΥΝΑΤΟΣ ως άντικανονική
και άντισυνταγματική, καθ' ότι τó άνεξάλειπτον τής
μοναχικής ιδιότητος άποκλείει παντελώς ταύτην».

Διά τούς ανωτέρω όμως ψευδοποιμένες αὐτά εἶ-
ναι... παραμύθια, γι' αὐτό δέν άρκοῦνται στην Ιερόσυ-
λο αὐτή άπόφασή τους, αλλά προσθέτουν και την ποι-
νήν τής έξορίας εις τούς όμολογητάς τῶν Σπετσῶν, ώ-
στε νά ήσυχάσουν μιá και καλή μαζί τους. Πόσο πλα-
νῶνται! Τό μόνο πού έπιτυγχάνουν με όλα αὐτά εἶναι
νά διακηρύττουν μόνοι τους, ότι έπαισαν νά εἶναι οί
άληθινοί αντιπρόσωποι τής Όρθοδοξίας, οί άληθινοί
ποιμένες τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ. Έρωτῶμεν: Για-
τί δέν δείχνουν την ίδια δραστηριότητα και γιά τούς
άναριθμητους αίρετικούς και άθέους πού κυκλῶνουν
κυριολεκτικῶς την Έλλάδα μας, με άποτέλεσμα χιλιά-
δες ψυχές νά χάνονται έξ αιτίας των; Ίδου πώς ένα
άπό τά πνευματικά τους παιδιά τούς έλέγχει πρόσφα-
τα γι' αὐτή τους την προδοσία: «Έσεῖς, οί άγιοι Πα-
τέρες, πού βλέπετε ό Κράτος νά καταληστεύει την
πνευματική έξουσία σας πάνω στο ποιμνίό σας και με
τούς θεομάχους νόμους του νά σās γελειοποιεῖ... δέν
έχετε οὔτε ίχνος άνδρισμοῦ και αξιοπρεπείας γιά νά
διαμαρτυρηθῆτε και νά άμυνθῆτε; Γιατί δέν προστα-
τεύετε τά χριστιανικά δόγματα;... Γιατί συνηγορεῖτε
στην διακοπή και την κατάργηση τής Ίεράς Παραδό-
σεως; Πώς θά κατορθώσει ή λυχνία τής προσωπικό-
τητός σας νά φωτίσει και νά κατευθύνει τά έλληνό-
πουλα στο δρόμο τοῦ Θεοῦ, όταν σās έγκα-
τέλειψε τó «Άγιον Πνεῦμα;» (Έκκλ.
Άγών, Φεβρ. '84, σ. 6).

Κατόπιν τούτου πώς εἶναι δυνατόν ό Θεός νά ύπα-
κούει και νά συνεργάζεται στίς διάφορες «καθαιρέ-
σεις», «άποσχηματισμούς» και έξορίες τῶν ανθρώπων
αὐτῶν, άφού οί πράξεις τους εἶναι μιá συνεχῆς πρό-
κληση και προσβολή τής θείας δικαιοσύνης;

«Δόξα σὺν και τιμή παντί τῷ έργαζομένῳ τῷ άγα-
θῷ, κληρικῷ μοναχῷ ή λαϊκῷ, πού στίς ήμέρες μας
όμολογῶν μετά παρρησίας την Όρθοδοξίαν, «καθαι-
ρεῖται», «άποσχηματίζεται» και έξορίζεται από τοιού-
τους ψευδοποιμένες. Νά εἶναι θέβαιος ότι την ήμέραν
έκείνην θ' άκούσει από τó στόμα τó άψευδές: «εἰ δοῦ-
λε πιστέ... εἰσελθε εις την χαράν τοῦ Κυρίου Σου», ό
δὲ «στέφανος τής ζωῆς» και «ή στολή ή λευκή» θά τόν
καλλύνουν έν τῷ Παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ εις αἰῶνας αἰ-
ῶνων.

Θ. Μ.

Έκδότης - Ύπεύθυνος: Ίερομόναχος Καλλίνικος - Καψάλα - 63086 Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφείο: Θ. Θεοδωρόπουλος - Άν. Νάγιας ο.ε. Κορίννης 7 - Άθήνα Τ.Τ. 105 53 - Τηλ. 32.16.295

παγμα-
νωτέρω
χηματι-
εις την
ανονική
των της
π». αὐτά εἶ-
Ιερόσυ-
ήν ποι-
ών, ώ-
σο πλα-
ά εἶναι
ίναι οί
άληθινοί
ιν: Για-
α τούς
λῶνουν
α χιλιά-
α ένα
ρόσφα-
οι Πα-
κι την
και με
... δέν
γιά νά
ροστα-
ορεῖτε
απαδό-
ωπικό-
λληνό-
γκ α
Έκκλ.

ε ύπα-
θαρέ-
κόπων
πρό-

ι άγα-
ς μας
ισθα-
τοιού-
μέραν
δοῦ-
αυ, ό
ία τόν
ας αἰ-